

BRNĚNSKÝ LEVICOVÝ OBČASNÍK

ECHO

**Ročník 29
číslo 1
16. leden 2020**

**Po přečtení
předej
dalšímu!**

• www.kscm-brno.cz • www.facebook.com/kscmbrno •

Vážené soudružky a soudruzi!

Vstoupili jsme do roku 2020 s velkými předsevzetími a úkoly. Věřím, že jste načerpali dostatek sil pro další práci. V počátku roku nás čeká městská a krajská konference a v dubnu XI. sjezd KSČM. Všichni očekáváme, že na sjezd nás argumentačně vybaví naše městská konference.

Stranická veřejnost, stejně jako občanská, od nás očekávají změnu a to dosti výraznou. Věřím, že jednání sjezdu v Brně bude přelomové a podaří se straně odrazit ode dna. Budeme to potřebovat vzhledem k tomu, že na podzim tohoto roku jsou před námi životně důležité volby do Zastupitelstva Jihomoravského kraje a ve volebním obvodu č. 60 rovněž do Senátu PČR. Musíme najít takový program, který lidi osloví a budou mít pocit, že

jedině KSČM je tou opravdovou levicovou stranou, která pro občany této země něco dělá. Musíme jasně říci, že odstraněním KSČM z politické mapy ČR, se otevře cesta k totální demontáži sociálního státu. Výdobytky např. bezplatného zdravotnictví, důchody, nemocenská, ale i podpora v nezaměstnanosti se ztratí jak pára nad hrncem. Stejně tak nebude řešena otázka bytů či navrácení vody, ale i dalších přírodních zdrojů do rukou českého státu. Postavme hráz těmto snahám, silicím antikomunismu, snahám o vyvolávání konfliktů směrem na východ! Občané si mír, prosperitu a sociálně spravedlivou společnost jistě zaslouží. Přeji mnoho úspěchů a zdraví v novém roce.

**Martin Říha,
předseda MěV KSČM v Brně**

Jednal ÚV KSČM

V sobotu 14. prosince se sešli členové ÚV KSČM na svém 9. zasedání. Projednali a schválili celou řadu podkladů, mimo jiné dokumenty Stanovisko k aktuální politické situaci, teze programu KSČM k volbám do krajských zastupitelstev a senátu, zásady bytové politiky strany a rozpočet strany pro rok 2020. Zabývali se rovněž činností Institutu české levice a jeho plánem na rok 2020 či pracovní verzí Mzdového řádu KSČM.

Členové ÚV si pozorně vyslechli a vzali na vědomí úvodní vystoupení předsedy ÚV KSČM s. **Vojtěcha Filipa**, z něhož vyjímám některé myšlenky tak, jak byly uvedeny v Haló novinách 16. prosince. Vřele všem doporučuji seznámit se s celým vystoupením. V úvodu představil hlavní cíle jednání s tím, že jde o další krok k přípravě XI. sjezdu – projednání tezí volebního programu pro krajské volby, což mimo jiné poslouží i jako

vodítko pro zpracování návrhu krátkodobého programu strany, dále projednání finančního zabezpečení strany pro rok 2020.

Ti, kteří usilují o »český Majdan«, o státní převrat, nabírají sílu a krok za krokem zkoušejí, co české bezpečnostní složky jsou schopny tolerovat. ... Jestli budeme sledovat politiku Spojených států nebo politiku EU, které jsme členem, tak rozpor, který tady existuje, bude dál dopadat na větší míru chaosu v Evropě samotné. Nazkoušeli si dostat lidi na Letnou, sice trochu nafoukli počet účastníků, ale přesto se jim to podařilo. Teď si vyzkoušeli blokádu hlavního nádraží, vyzkoušeli si kybernetický teroristický útok na nemocnici

(Pokračování na str. 2)

Jednal ÚV KSČM

(Pokračování ze strany 1)

a zatím jim to prochází. Nemohu říct, že by bezpečnostní složky jednaly tak, aby svým způsobem byly schopny veřejně odpovědět na to, jak to bude vyšetřeno a jestli organizátoři budou po zásluze potrestáni. To není žádné strašení, to je realita.

K tomu se množí i čeští příslušovači v čele s KDU-ČSL, TOP 09, ODS a přidávají se k nim Piráti, někteří z neznalosti, ale někteří pravděpodobně v zólu jsou ochotni tuto politiku hrát, upozornil s tím, že proti suverenitě České republiky se chystá opravdu koordinovaná akce, kterou řídí silné organizace ze zahraničí.

Ti posluhovači cizích států, a nestydím se za slovo kolaboranti, kteří jsou ochotni sloužit jiným, ať už za peníze nebo z pochybných ideologických či jiných důvodů, samozřejmě posilují a my zatím, řekl bych, jen slabě reagujeme, řekl Filip a dodal, že KSČM byla úspěšná při vyjednávání státního rozpočtu, nyní je třeba soustředit se na nadcházející volby. Jedním ze základních témat je podle něj bydlení. Náš cíl tedy bude samostatná výstavba bytů obcemi, podpora družstevní bytové výstavby a další kroky.

Dále připomněl, jakým způsobem pravice bojuje proti KSČM. Je to vytváření nových subjektů. Musíme být velmi opatrní v tom, jaké udělají programy a jaká bude jejich činnost potom, to znamená, nezapomeňte historii těch, kteří vstupují na kandidátní listiny různých nových subjektů, jaká byla jejich historie, čeho se dopouštěli v minulosti v dresu jiných politických stran.

K otázce, jak dlouho KSČM bude v toleranci vlády uvedl: Máme před sebou pololetní hodnocení Dohody o toleranci, jak je stanoveno, budeme tedy s vládou jednat a chceme si ujasnit některá pravidla, případně stanovit pravidla další pro příští období, protože ta zatímní pravidla nepostačují a samozřejmě je nechceme svévolně narušovat jako politická strana, která v podstatě zajišťuje stabilitu a ekonomický rozvoj České republiky proti chaosu, který tady nastává.

První místopředseda ÚV KSČM s. Šimůnek představil dokument návrhu tezí volebního programu k volbám do krajských zastupitelstev a Senátu, místopředseda ÚV KSČM s. Grospič uvedl dokument týkající se tématu dostupného bydlení.

Přednesl také stanovisko ÚV k přepisování historie. Místopředsedkyně ÚV KSČM a europoslankyně s. Konečná pak připomněla dění v Evropském parlamentu a to, že i SPD, která se tváří, jako že jí jde o naše národní zájmy, hlasovala pracíkově a také pro usnesení, které vysloveně nabádá k přepisování historie a očernění těch, kteří položili život za to, abychom my mohli žít.

V diskusi, která se týkala jak navrhovaných dokumentů, aktuálního světového i místního dění, tak vnitrostranických záležitostí, dvakrát vystoupil i člen ÚV zastupující brněnské komunisty s. Říha, kterému se mimo jiné podařilo prosadit do dokumentu ÚV k přepisování historie i myšlenku z prohlášení MěV KSČM v Brně týkající se výzvy kompetentním orgánům a vládě ČR vládě zabývat se konkrétními kauzami. **Aleš Růčka**

DČ o zdravotnictví

O problémech našeho zdravotnictví na posledním loňském setkání hovořila k zaplněnému sálu Mgr. Soňa Marková, stínová ministryně pro rezort zdravotnictví a průřezový rezort rodiny a rovných příležitostí.

Foto Luboš Mlejnek

MALÉ ZAMYŠLENÍ ALEŠE RŮČKY

NOVOROČNÍ

Když jsem začal přepisovat sedm rukopisných stran svého zamyšlení uvědomil jsem si, že zvolené téma není pro první číslo počínajícího roku příliš vhodné. Počastuji vás jím tedy někdy příště. A tak přede mnou náhle stála otázka - jaké téma je pro počátek roku vhodné? Odpověděl jsem si: Zřejmě takové, které se týká všeho, co nás v letošním roce čeká. Mám nyní pochopitelně na mysli stranickou práci a proto upouštím od klasických klíšé – čeká nás spousta náročné práce, je před námi jednání městské a krajské konference a následně sjezdu, na podzim volby...

To vše samozřejmě všichni víme, a další podobnější informace včas získáme. Přesvědčivým důkazem jsou zápisy a další informace z jednání o průběhu loňských výročních stranických schůzí. Přímou z nich číší odhodlání (přes všechny problémy, které nese vysoký věk převážné většiny našich členů) aktivně a s využitím zbytku svých posledních sil se podílet na naplňování úkolů, která před nás postaví zmíněná jednání nejvyšších stranických orgánů. Na výročkách zaznívalo odhodlání, že když to zdraví dovolí, jsou komunisté připraveni podílet se na zajištění co nejlepšího volebního výsledku.

Jsou jistě důležitější rozhodnutí, které musí výroční schůze přijmout a schválit. Podle mne však nejdůležitějším výsledkem těchto schůzí je právě zmíněné odhodlání přispět k naplňování politiky strany. Svým, byť malým dílem na malém prostoru. To je cenné především proto, že spojeným úsilím se malý díl i malý prostor stávají velkými!

Především za to chci všem členům strany poděkovat a do letošního roku popřát nám všem, aby se nám po celý rok dařilo své odhodlání naplňovat.

Brno zrekonstruuje domy se sociálními byty

Bytové domy v ulicích Podnásepní 86/2, Mostecká 12 a Plynárenská 263/8 dá zrekonstruovat město Brno s využitím peněz evropských fondů a státního rozpočtu. Poslouží lidem v bytové nouzi.

„Rekonstrukce umožní vytvořit z nevyhovujících bytů uživatelsky lépe řešené prostory. Nastěhují se do nich lidé, kteří potřebují pomoc v bytové nouzi. Projekt cílí na osoby bez domova a pomůže i v jiných situacích, do kterých se může dostat každý z nás. Sociální bydlení pomůže seniorům, lidem se zdravotním postižením nebo rodinám z azylových domů,“ řekla primátorka Markéta Vaňková. (vž)

TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ Městského výboru KSČM v Brně ze dne 11. prosince 2019

NENECHME TO TAK

MěV KSČM v Brně důrazně protestuje proti záměru zastupitelů pražských Řeporyjí vybudovat pietní místo pro padlé vojáky Ruské osvobozené armády, tedy vlasovců.

Ač se může zdát, že jde výlučně o lokální záležitost, která je jednoznačně v dikci tohoto zastupitelstva, skutečnost je jiná. Jde o záležitost svými rozměry přesahující nejen území Prahy, ale celé České republiky. Městský výbor chápe celou záležitost jako další střípek mozaiky, který má plíživě a nenápadně přispět ke zcela novému výkladu novodobých dějin, především pak role Rudé armády při porážce nacismu v Evropě. Řeporyjští zastupitelé si zřejmě neuvědomují, že bez Rudé armády by k osvobození Prahy vůbec nedošlo, že bez Rudé armády by dnes ani Česká republika neexistovala!

Městský výbor nezná odpovědi na otázky: Co vedlo zastupitele k jejich rozhodnutí? Byli snad někým ovlivněni? A kým? Kdo za celou akci skutečně stojí a proč? Šlo o záměr, neznalost či neschopnost vidět a chápat věci v souvislostech? Dalo by se pokračovat.

MěV KSČM v Brně vyzývá všechny občany, kteří používají vlastní mozek, především pak obec skutečných historiků, aby se nad zmíněným usnesením zastupitelů Řeporyjí zamysleli, aby veřejně vyjádřili svá stanoviska. Vyzývá kompetentní vládní orgány a především samotnou vládu, aby se případem zabývaly, především z hlediska závazků České republiky vyplývajících z úmluvy o nepromlčitelnosti válečných zločinů.

Dejme společně jednou provždy stopku takovým iniciativám!

KLUB VOJENSKÉ HISTORIE RUDÉ ARMÁDY V BRNĚ DVACETILETÝ

Dvacet let činnosti si připomenul spolek příznivců vojenské historie - Klub Rudé armády se sídlem v Brně. Od r. 2006 je kolektivním členem Ruského kulturního osvětového spolku na Moravě. Účastní se rekonstrukci bitev 2. světové války v Evropě, vyhledává v terénu neoznačené hroby vojáků Rudé armády a pátrá v archivech či kronikách po jejich jménech a osudech. Pět tisícům donedávna neznámých vojáků, uvedených na jihomoravských pomnících obětí 2. světové války, vrátil jejich jména. Oznámil místa jejich hrobů v ČR jejich potomkům v zemích bývalého SSSR.

Souvisí s tím i vykopávání dosud nenalezených letadel vzdušných sil SSSR, které havarovaly na jaře 1945 ve vzdušných soubojích nad Moravou.

Klub vznikl v prosinci 1999, zpočátku hlavně s cílem účastnit se v dobových stejnokrojích Rudé armády rekonstrukci bitev spojených s osvobozením Československa od německého fašismu a nacizmu z jara roku 1945. Klub představuje vojáky 761. střeleckého pluku, který vedl bojové operace v Brně, odkud členové klubu pocházejí. Tento střelecký pluk působil v 18. gardovém střeleckém sboru v sestavě II. ukrajinského frontu maršála Rodiona Jakovleviče Malinovského. Jeho vojáci postupovali od Bratislavy na Brno a potom na pomoc povstalcům Praze.

Za tuto činnost ocenila některé ze členů Klubu státním řádem vláda Ruské federace a medailí Československá obec legionářská. Ruský prezident Vladimir Putin dekoroval v Kremlu zástupkyni velitele brněnského Klubu vojenské historie - Rudé armády **Soňu Holečkovou** řádem *Za blagodějanije* s pořadovým číslem dvě.

Za 20 let činnosti procestovali členové Klubu Rudé armády pod vedením **Jiřího Nováka** v dobových uniformách Sovětské armády velkou část východní i západní Evropy. Účastní se pietních slavností i mezinárodních festivalů spojených s porážkou nacistického Německa a osvobození od fašismu, např. v programu mezinárodního kulturního festivalu Ruské jaro na Moravě. Hostoval třeba v Belgii, Bělorusku, na Ukrajině v Maďarsku i na Slovensku a v neposlední řadě v Rusku.

„Členové našeho vojensko-historického sdružení se zabývají rekonstrukcemi válečných událostí, badatelskou činností, pátráním po artefaktech z dob osvobození Československa v r. 1945,“ uvedl velitel Klubu Novák.

Poděkoval generálnímu konzulovi RF v Brně **Alexandru Nikolajeviči Budajevovi** za vydatnou podporu, kterou mu jeho úřad poskytuje, včetně při publikační, vydavatelské a muzejní činnosti. *„Mít a užívat starý dobový vojenský stejnokroj a dobovou zbraň je velmi drahý koníček. Přirovnal bych to k obnovené tradici na Slovácku, kde si řada mladých pořídila dochované nebo na svoje míry nově ušité lidové bohatě vyšívané kroje v hodnotě statisíců korun. Někteří si pořídili kroj za peníze, které měli původně na koupi auta,“* vysvětlil Novák.

Při příležitosti 20 let trvání Klubu Rudé armády se konal v Brně slavnostní večer. S přehlídkou ruských písní vystoupila operní pěvkyně **Táňa Soto Janošová** s klavírním doprovodem **Inny Aslamasové**. Též divácky vděčný soubor tanečnic s ruským lidovým krojem - sarafánu Matřjošky s vedoucí **Lenkou Chalabalovou**.

K výročí si odnesli členové Klubu a jeho spolupracovníci diplomy a ocenění. Vyvýjejí zásluhou i když v době sílící protiruské propagandy nevďěčnou činnost. Zvláště, když autority mladé a taky střední generaci přesvědčily mentorským opakováním, že co je na východ bylo a je špatné. A správné je jen to, co je na západ a dál za velkou louží. Jubileum Klubu přijeli do Brna pozdravit mj. ředitel Ruského střediska vědy a kultury v Praze **Andrej Viktorovič Končakov** nebo tajemník Velvyslanectví RF v ČR **Jevgenij Nikolajevič Golikov**. **Václav Žalud** (foto archiv redakce)

MÓDOU SE STALY DEMONSTRACE PROTI VLÁDĚ

Karel Janiš

Jen alespoň některé z poslední doby, například v Bolívii, ve Venezuele, v Iráku. Mají i delší trvání a nekončí jen vyhlášením požadavků. Hnutí „žlutých vest“ ve Francii a zejména v Hongkongu se neobešla bez zákroků policie proti demonstrantům a mnohé výkladní skříně, auta a další zařízení přestala plnit svou původní funkci. Americký prezident dokonce zákonným opatřením demonstranty v Hongkongu podpořil. Volby v něm vyhrály demokratické síly podle naší televize, ale protesty neustávají. Podobně „žluté vesty“ ve Francii jsou vždy znovu venku.

A u nás Milionáři chvilky pro demokracii pokročili. Vyvolali jednání s představiteli ODS, hnutí STAN, TOP 09, KDU-ČSL a Pirátů a radili se s nimi na dalším postupu. Pochopili, že bez politických stran samotný pokřik proti Babišovi a prezidentovi republiky nestačí. 16. listopadu 2019 na Letné šéfové opozičních stran byli. Transparenty byly v některých případech na hraně slušnosti. Jelikož veřejnoprávní televize si dala záležet, aby transparenty na téma Prezident je ruský šváb a Premiér je estébácká krysa diváci televize mohli vidět stejně jako pokřiky Hanba, když premiér i předseda ČSSD kladli kytky na Národní třídě 17. listopadu 2019, šlo o vydatný příspěvek k občanské výchově přítomných dětí předškolního i školního věku, ale i dospělých lidí. A šlo o vysílání v přímém přenosu, ale téměř v každé zpravodajské relaci, aby národ o něco nepřišel. Síly, které mají Milionáři chvilky, by stačily k založení vlastní politické strany. Ale vzali si zřejmě poučení, jak dopadlo Občanské fórum, které se brzy rozpadlo a činnost zahájily tradiční politické strany – sociální demokraté, lidovci, komunisté – a vznikly nové strany, např. ODS a další, z nichž působí dodnes ODS. Zatím nepochopili, že v zastupitelské demokracii nerozhodují o změnách demonstranti, ale jen voliči politických stran. Jak spisovatel Pavel Kohout v Lidových novinách 15. listopadu 2019 napsal, že ani tučet zaplněných Letných poměry nezmění, jediné volba

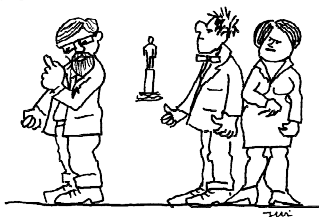
politické strany nejvíc odpovídající představám zastánců svobody. A nejjistější způsob, jak proměnit představy v realitu, je do takové strany vstoupit a ovlivňovat ji, dodává Pavel Kohout. Pouze společný vstup tisíců je může změnit ve skutečné zprostředkovatele vůle lidu. Moderními zbraněmi občanů jsou správné strany. Spisovatel drží Milionářům chvilky palce, aby vydobyli přívlastek – lid svorný a nebojácný (*budoucnost ukáže, zda se Kohoutovo přání splní, zatím to tak nevypadá*).

Nedělní pořad s Václavem Moravcem 1. prosince 2019 probíhal ve znamení kritiky ministra zdravotnictví, výhrad ke stavebnímu zákonu. Ale najednou Moravec spustil – podle zprávy z Bruselu je Babiš ve střetu zájmů a už to začalo. Babiš se bránil, že firmu vložil svěrečnickému fondu. Přítomný předseda ODS požadoval demisi premiéra. 2. a 3. prosince 2019 se nejvíc ozyval předseda Pirátů, aby zpráva z Bruselu byla uveřejněna. Do určitého stínu se ve Sněmovně dostal návrh státního rozpočtu na rok 2020, i když diskuse o doplňovacích návrzích probíhala. Ale 4. prosince vystoupil nejvyšší státní zástupce (NSZ) s prohlášením, že zrušil zastavení trestního stíhání Andreje Babiše v kauze Čapí hnízdo. Usnesení státního zástupce Šarocho a zastavení stíhání premiéra bylo nezákonné a předčasné. Celá věc se vrací k dalšímu šetření policií i Šarochovi. V televizi postupně vystoupili představitelé politických stran a hnutí. Je vůbec zázrak, že návrh státního rozpočtu na r. 2020 byl schválen – 108 hlasů pro, 82 proti. Milionáři chvilky zorganizovali 11. prosince pochod z Václavského náměstí k hlavnímu nádraží. Pak i 16. a 19. 12. demonstrace v krajích. Na sítích je NSZ velice chválen za své rozhodnutí i s voláním Zeman na Hrad.

István Léko v Lidových novinách 6. 12. v článku Frajerovy varianty uvedl, že pokud by NSZ neobnovil trestní stíhání Babiše, riskoval by svůj portrét na Letné spolu s premiérem a prezidentem republiky (*v každém případě mají mediokracii na několik týdnů bohatou náplň relací*).

Karel Janiš

... A TAK KONSTATUJI, ŽE STABILIZOVANÁ
SPOLEČNOST JE TA, VE KTERÉ JE ŽIVOTNOST
POMNÍKŮ VYŠŠÍ, NEŽ PRŮMĚRNÁ DĚLKA
UDSKÉHO ŽIVOTA.

V přednášce na téma *Marxismus a ideologie* 4. dubna 2012 Ransdorf řekl, že slovo ideologie se objevilo v literatuře na začátku 19. století a bylo rozšiřováno dál. V té době se Marx a Engels začínali zabývat pojmem vědomí, které zrcadlí vztahy lidí ve zkreslené podobě a je v protikladu k vědeckému poznání. U Marxe jsou formulace, které od sebe ostře oddělují vědu a ideologii. Věda podle Marxe je poznání, které od jevového pohybu směřuje k pohybu podstatnému. Kdyby se podstata a jev kryly, tak by podle Marxe byla veškerá věda zbytečná. S dobovými projevy ideologie v hegelovské škole se Marx a Engels vyrovnali v knize „Německá ideologie“, která vyšla v roce 1846. Oba se propracovávali k materialistickému konceptu dějin. Problém s ideologií vzniká, pokud se ideologie zúží pouze na falešné vědomí. Ideologie nejenom zkresluje, ale také nějakým způsobem odráží reálné vztahy ve společnosti. Ideologie je také určitý aktivizující mýtus. Bez ideologie se neobejde žádná revoluce a žádné společensko-kritické hnutí.

Marx a Engels bojovali proti ideologii feudální třídy, která kontrolovala mocenské aparáty hlavních evropských zemí proti ideologii nastupující buržoazie, ale také proti iluzím, které byly spjaté s řemeslnickým a maloburžoazním prostředím. Proto je v „Komunistickém manifestu“ hodně místa věnováno polemice a vyvracení těchto iluzorních tezí. Marxova a Engelsova koncepce spojení komunistů s levým křídlem buržoazie se neuskutečnila, protože buržoazie byla vyděšená nástupem dělnické třídy a spojila se s feudálními kruhy. Po porážce revolucí v roce 1848 slupka feudální reakce praskla o deset let později a kapitalismus dostal zelenou. A „Komunistický manifest“ byl znovu aktuální, byl kvalitní nejen po stránce literární, ale předjímal mnoho problémů i dnešního světa, byl politicky aktuální i z hlediska ideologie dělnické třídy. Marx byl interpretován především jako ekonom a autor určitého ekonomického myšlení. Až Třetí internacionála odkryla filozofickou dimenzi Marxova myšlení.

Aktuálnost „Komunistického manifestu“ narostla nejen díky ličení globalizace a nezadržitelného postupu buržoazie po celém světě, ale také proto, že došlo k útoku na sociální stát. Komunis-

mus je hnutí, praxe mas, určitý teoretický koncept světa.

Jsmeme na začátku, máme za sebou zkušenosti 150 let organizovaného komunistického hnutí, s pokusem o státní formu socialistické myšlenky. Ale je alarmující, že levice zatím nedokázala najít účinnou teoretickou i praktickou odpověď na výzvu, kterou přináší současná krize kapitalismu. V mnohém nám brání i určité ideologické stereotypy zděděné z minulosti, ritualizované myšlení a to, že nejsme schopni přemýšlet o různých variantách, jak překročit kapitalismus. Argumentuje se tím, jak je to s emancipací proletářů a jejich zájmem překonat kapitalismus, když mají ledničky, televize, video, jezdí v autech, jezdí na dovolenou k moři, jak je to s jejich zájmem překonat kapitalismus? Životní úroveň nemusí být na překážku, zejména jestli je ohrožena, jestli je v sázce. Revoluci nedělají ti, co jsou na dně, ale ti, jejichž společenský status a reálné postavení se neshodují. Nemůže být politik, který by chtěl promluvit do duše masám a neměl charisma. Doba klotových rukávů a stranických byrokratů byla vhodná pro dobu státního modelu socialismu sovětských dob. Dnes žijeme ve velice nezajištěném politickém prostředí a přímý kontakt politika s lidmi je nezastupitelný.

Ale politika – a na to se zapomíná i v naší rodné komunistické straně – se nedá dělat bez teoretického konceptu, jinak je to bezbuzé taktizování a věc, která se dříve nebo později vymstí.

Třetí nejlepší nemocnice v ČR

V celostátním porovnání nemocnic organizace Health Care Institute je brněnská městská Úrazová nemocnice na třetí příčce.

Hodnotitel kladl důraz na zjišťování bezpečnosti a spokojenosti ambulantních i hospitalizovaných pacientů a zaměstnanců nemocnic.

Průzkum vyšel z výpovědí pacientů a zaměstnanců nemocnic. Ukázal na profesionalitu a lidskost zaměstnanců nemocnic. *"Je to dobrý kolektiv. Záleží jim na tom, aby se zde pacient cítil po všech stránkách dobře a léčil se v přátelském prostředí. Je to ocenění více než pětiset zaměstnanců Úrazové nemocnice,"* připomněl náměstek brněnské primátorky pro zdravotnictví Petr Hladík.

(vž)

CO VŠECHNO JE VE SNĚMOVNĚ PARLAMENTU ČR

Především stálá delegace Středoevropské iniciativy, Meziparlamentní unie, Parlamentního shromáždění NATO, Parlamentního shromáždění Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě a Parlamentního shromáždění Rady Evropy.

Dále je to Stálá komise pro práci Kanceláře Poslanecké sněmovny, Ústavu České republiky, rodinu, rovné příležitosti a národnostní menšiny.

Existuje i Stálá komise pro kontrolu činnosti Bezpečnostní informační služby (která u nás pravidelně varuje před nebezpečím Ruska, jeho různých institucí a služeb a především před ruským výkladem naší minulosti od našeho národního obrození až po současnost), činnosti Úřadu pro zahraniční styky a informace, činnosti Finančního analytického úřadu, činnosti Vojenského zpravodajství, poskytnutí údajů z centrální evidence účtů, činnosti Národního bezpečnostního úřadu, použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, použití sledování osob a rušení provozu elektronických komunikací a činnosti Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost (laika napadne množství událostí, osob a věcí, které Stálá komise kontroluje a zda by podobnou činnost neměly konat výbory Sněmovny – stejně se asi domlouvají, kdo bude „úřadovat“ v té či oné věci. A hlavně že se stále hovoří o tom, že máme moc úředníků). Existuje i Vyšetřovací komise k OKD a Volební komise.

Následují výbory Sněmovny:

hospodářský výbor, výbor pro evropské záležitosti, kontrolní výbor, výbor pro obranu, mandátový a imunitní výbor, výbor pro sociální politiku, organizační výbor, výbor pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu, petiční výbor, výbor pro veřejnou správu a regionální rozvoj, rozpočtový výbor, výbor pro zdravotnictví, ústavně právní výbor, výbor pro životní prostředí, volební výbor, zahraniční výbor, výbor pro bezpečnost a zemědělský výbor (jde o výbory, které problematikou jsou dány spoluprací s příslušným ministerstvem. Po každých sněmovních volbách politické strany a hnutí, které se dostaly do Sněmovny, jsou jejich snahy získat předsedu nebo alespoň místopředsednickou židli toho či onoho výboru tak, aby se mohly strany i hnutí ukazovat v tele-

vizním zpravodajství, u Moravce nebo v pořadu Partie).

Ale ono to zvoleným do zákonodárského sboru nestačí. Existuje šedesát podvýborů, které v mnoha případech navazují nebo snad doplňují problematiku toho či onoho výboru. I představitelé podvýborů se občas ukazují v televizi.

Takže do jedné stovky mnoho nechybí, co je v komisích, delegacích, výborech a podvýborech poslanců a poslankyň. V jejich čele je vždy předseda, místopředseda nebo i několik místopředsedů, předsedkyň nebo i místopředsedkyň, členů, členek. Miroslav Kalousek a další nehromují v tomto případě, že máme moc úředníků. Protože ti všichni ve výborech, podvýborech k základnímu poslaneckému platu berou další tisíce, nehledě na náhrady za dopravu a další za bůhví co. Když to není „koryto“, tak alespoň „korýtko“. Tak hospodaříme. Existují i jakési útvary pro kontakty Sněmovny se státy po celém světě. I v nich někteří ze Sněmovny figurují, dokonce i v několika. Bylo by zajímavé zjistit situaci v Senátu Parlamentu ČR. Hovoří se o výborech, zda mají i v něm síť „korýtek“? Několikrát se ukázalo, že skutečnou pojistkou demokracie není Senát, ale každodenní hlasatelé zpráv od nás i ze světa, kteří vás varují před počínáním premiéra a prezidenta, pokud podle jejich názoru vybočí směrem „nežádoucím“.

K těmto údajům připojuji údaje, uvedené v Právu 9. prosince 2019 v článku Politici si o desetinu polepší. Předsedové výborů, komisi a delegací od 1. ledna 2020 dostanou 127 800 hrubého, poslanec a senátor 90 800 Kč a náhrady za dopravu, stravu a reprezentaci podle vzdálenosti bydliště od sídla Sněmovny či Senátu od 46 200 Kč do 62 700 Kč. Většina poslanců i „moudrých“ v Senátu mají další placené funkce ve výborech a podvýborech.

Dodávám údaje z jiného poschodí: prezident republiky 302 700 Kč a náhrady 280 700 Kč, premiér a předsedové Sněmovny a Senátu 243 800 Kč a 31 200 Kč, ministři 173 200 Kč a 25 300 Kč náhrady. Platy v komunální politice vzrostou o 7,5 procenta. Průměrná hrubá mzda dosáhla 33 697 Kč (až 70 % zaměstnaných ji nemá).

Karel Janiš

OSUDOVÉ OSMIČKY? NE, DEVÍTKY!

To je titlek článku v Lidových novinách 30. listopadu 2019. Novinář a spisovatel Jaroslav Veis konstatuje, že oslavy i demonstrace jsou za námi, ztichla Letenská pláň i Václavské náměstí.

Tramvaje kodrcající se Národní třídou dovolují v klidu uvažovat nad tím, zda nenastal čas přehodnotit tradiční mýtus, že klíčovými roky naší historie jsou ty, které končí osmičkou – od pražské defenestrace 1618 až po československé jaro 1968. Za symboly času Veis považuje osudové osmičky 20. století – 1918, 1938, 1948, 1968.

Rok 1918 je dilem neúnavné práce exilu v čele s TGM i domácího odboje a důsledkem rozhodnutí velmocí v čele s USA rozparcelovat národnostně různorodé rakousko-uherské mocnářství.

V roce 1938 nám opět velmocí, tentokrát bez USA, které se načas ze světové scény stáhly, tuto samostatnost odebraly.

Komunističtí milicionáři, kteří pochodovali v roce 1948 únorovou Prahou, byli pouhým předvojem velmocí tentokrát východní, ovládané despotou marx-leninského vyznání Stalinem (*své politické zaměření mohl jinak těžko ukázat*).

A konstatování, že pražské/československé jaro zardousily v srpnu tanky téže velmocí, a tím na 21 let zpečetily náš osud, je tak pravdivé, že zní jako fráze.

Devítková řada začíná demonstrací 28. října 1939 jako vyjádření vzdoru národa proti podrobení se Hitlerovi a smrt studenta Opletala je poselstvím, že je za co bojovat.

V roce 1949, kdy komunisté konečně začali demokracii kroutit krkem, jak sliboval už v roce 1929 – opět devítka – Klement Gottwald, se smrt Milady Horákové stala pro národ poselstvím, že má cenu jim vzdorovat. Symbolem zla a nenávisti se staly hromady rezolucí schvalujících její popravu.

Třetí devítkový rok začal obětí Jana Palacha a předčasně skončil srpnovými demonstracemi proti sovětské okupaci.

Srpen 1969 byl zcela v domácí režii. Okupační vojáci mohli v kasárnách sledovat, jak za ně opět milicionáři mlátí lidi a střílí do nich. A v Moskvě pochvalně zamlaskali, jak zdejší parlament přijal pendrekové zákony a jak právě nastalo bezčasí normalizace.

I poslední nejvýznamnější devítkový rok zahájil symbolicky Jan Palach. Rok začal Palachovým týdnem a vyvrcholil listopadem. Tehdy nejmocnější muž Miloš Jakeš byl „*kůlem v plotě*“. Sovětská říše zla se Gorbačovovi už rozpadala pod rukama a zdejší komunisté a milicionáři byli ponecháni napospas lidem.

Listopad 1989 byl už opravdu naší záležitostí. Soubor osmiček a devítek vychází vítězně pro devítky. Devítková výročí patří víc lidem v ulicích, osmičková institucím. Osmičky symbolizují minulost, devítky budoucnost.

V řadách čísel možno pokračovat. Petr Kamberský v Lidových novinách 30. listopadu 2019 uvedl, že třicet let po Listopadu jsme všichni strašně chytří, nejen že víme, co kdo měl dělat po převratu, ale umíme poradit, jak se kdo měl chovat za komančů. Nejhorlivější sudiči jsou pak často lidé, kteří si v roce 1989 nemohli sami koupit pivo. A Kamberský uvádí, že v roce 2019 jsme všichni strašně chytří a moc dobře víme, co měli jiní lidé před 40 lety dělat jinak, lépe a odvážněji.

Titulkem článku Kamberský uvádí Deset milionů generálů. Vynikají mezi nimi zejména Moravec, Witovská, Takáč, Železný, v poslední době se je snaží dohnat i Augustová známá především uváděním předběžných i konečných výsledků sněmovních, senátních a bůhví jakých dalších voleb.

Velká škoda, že nejen naši politici se před rozhodnutím o určité záležitosti s nimi neporadí, mohli tak učinit i europolitici při volbě nových orgánů Evropské unie. Vyšetřovatelé, státní zástupci by se u nich mohli přiučit a měli by je sledovat při besedách s pozvanými hosty, jak často nevybíravě požadují odpovědi na otázky podle jejich představ. Jsou mistři ve skákání do řeči, vnášení svých pohledů na denní světlo a běda, pokud si někdo dovolí mít jiný názor. Oni přece jsou nositeli jedině správného názoru na dění u nás a ve světě a každý jiný názor sem vnáší Kreml, Peking a ohrožuje naši bezpečnost, spíš jejich místa v televizi. (*Jakub Železný se „předvedl“, když 10. a 11. prosince po tragédii v ostravské nemocnici hovořil s premiérem, ministry vnitra a zdravotnictví, hejtmanem, primátorem Ostravy, ředitelem nemocnice, ředitelem Krajské policie ČR a vždy znovu a znovu dorážel dalšími otázkami.*)

Karel Janiš

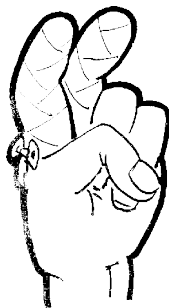

OSOBNOSTI VELKÉ LISTOPADOVÉ

Představil je seriál Rok zlomu 1989.

Byli to: **Michael Kocáb** (1954), který byl u všeho podle knihy Vabank, kterou právě vydal – spoluzakladatel Občanského fóra, federální poslanec, poradce Václava Havla, dohlížitel nad odjezdem sovětských vojsk u nás. **Jiří Křižan** (1941–2010), dramaturg a scénárista Filmových studií Barrandov, dal jméno petici Několik vět, radil Václavu Havlovi, náměstkoval ministru vnitra, učil na FAMU – to vše postupně. **Petr Placák** (1964), textař, básník, publicista, publikoval v samizdatu, po studiu historie na Univerzitě Karlově dnes hodnotí minulost v antikomunistickém zaměření. **Hans-Dietrich Genscher** (1927), účastník druhé světové války, uprchl z NDR a byl v letech 1974–1992 ministrem zahraničních věcí spolkového Německa. Podílel se na sjednocení Německa. Zemřel v roce 2016 ve věku 89 let. **Ivan Medek** (1925–2010) byl jako signatář Charty 77 stíhán Státní bezpečností a odešel do emigrace. Byl hlasatelem Svobodné Evropy. Po Listopadu byl poradcem České filharmonie, ministra kultury a kancléřem Václava Havla. **František kardinál Tomášek** (1899–1992) byl účastníkem II. vatikánského koncilu a byl kardinálem a arcibiskupem pražským. Během 80. let vystupoval stále rozhodněji za náboženskou svobodu a uplatňování lidských práv.

Petr Uhl (1941) byl pronásledován a vězněn jako signatář Charty 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Byl poslancem České národní rady po Listopadu a zasloužil se o to, že se zpráva o smrti Martina Šmída při zásahu na Národní třídě rozšířila do světových médií. I když se ukázalo, že šlo o nepravdivou zprávu, přispěla ke všeobecnému rozhořčení nad násilným zásahem proti manifestujícím studentům. **Jan Potměšil** (1966) utrpěl při cestě z Ostravy vážná zranění a je trvale upoután na invalidní vozík. Vrátil se však jako herec na jeviště a beseduje o událostech jako jejich účastník. **Alexandr Vondra** (1961) byl mluvčím Charty 77, spoluautorem petice Několik vět, za což byl vězněn. Byl spoluzakladatelem Občanského fóra, poradcem V. Havla, vystřídal funkce velvyslance v USA, ministra zahraničí, obrany a dnes je europoslancem.

Je uveden i **Jan Fojtík** (1928) jako přední novinář, člen předsednictva ÚV KSČ, federální poslanec. Na funkci rezignoval v prosinci 1989 a v roce 1990 byl vyloučen z KSČ. **Jaroslav Šabata** (1927–2012) byl funkcionářem KSČ na jižní Moravě a poté disidentem a mluvčím Charty 77. V roce 1990 se dostal do sporu s Petrem Cibulkou, což se rozrostlo do celostátního rozměru v Občanském fóru. Ale sněm OF se rozhodl vyloučit Cibulku ze všech struktur OF.

Miloš Jakeš (1922) od prosince 1987 do listopadu 1989 generální tajemník ÚV KSČ.

Václav Malý (1950) uváděl demonstrace na Václavském náměstí a na Letné, dnes je pražským biskupem. **Petr Miller** (1941) přivedl dělníky ČKD na

Václavské náměstí.

Generálporučík Alojz Lorenc (1939) jako 1. náměstek ministra vnitra řídil operační štáb během demonstrací. **Armádní generál Miroslav Vacek** (1935) byl krátce ministrem národní obrany v r. 1990. **Monika MacDonagh Pajerová** (1966), jedna z nejvýraznějších představitelky studentského hnutí v Listopadu. **Valtr Komárek** (1930–2013) jako ředitel Prognostického ústavu významně zasahoval do dění a byl prvním místopředsedou federální vlády. **Marián Čalfa** (1946) byl v čele federální vlády a připravil zvolení **Václava Havla** prezidentem republiky. **Zdeněk Jičínský** (1929) prosazoval zvolení **Alexandra Dubčka** prezidentem republiky, prosadil zavedení poměrného volebního systému. **Lubomír Štrougal** (1924) byl od roku 1970 předsedou federální vlády, nepodařilo se mu prosadit potřebné změny a odešel z vlády i z ÚV KSČ.

Miroslav Štěpán (1945–2014) byl jediným představitelem KSČ, který byl vězněn v letech 1990–91 za zneužití pravomoci veřejného činitele.

Petr Pithart (1941) byl spoluautorem programu Občanského fóra Co chceme a českým premiérem v letech 1990–1992, snažil se se slovenskými politiky dojednat podmínky další existence československé federace, což s příchodem **Vladimíra Mečiara** do funkce slovenského premiéra bylo vyloučeno.

Karel Janiš

ŠLI PŘED NÁMI

Narodil se 29. ledna 1850 v Dašicích u Pardubic v rodině domácího tkalce. Otec se mu přes těžkou práci věnoval tak, že už v 5 letech uměl číst, takže školní docházku zahájil hned ve druhé třídě. Musel současně pracovat s otcem v továrně po konci domácího tkalcovství. Takže se stal zručným tkalcem a v 17 letech odešel za prací do Vídně. Postupně se stal aktivním členem českých i německých dělnických spolků, vyhledávaným a oblíbeným řečníkem na jejich schůzích, redaktorem listu Die Zukunft (Budoucnost) a Dělnických listů i osobou sledovanou policií, často zatýkanou, vyslýchanou i vězněnou.

Dělnické hnutí se rozrůstalo a úřady proto v roce 1884 vyhlásily mimořádný stav, pozatýkaly vedoucí představitele dělnictva a po výsleších je postupně posílaly do míst jejich narození. Patřil mezi ně pochopitelně i Josef Hybeš. Jako již vyspělý politik a organizátor dělnického hnutí byl organizátorem sjednocení celorakouského i našeho dělnického hnutí na sjezdech v Brně a Hainfeldu 1887-1888. V roce 1889 se zúčastnil ustavujícího kongresu II. internacionály v Paříži a dalšího kongresu v Curychu v roce 1893, kde se setkal i s Bedřichem Engelsem.

Postupně byl redaktorem prostějovského Hlasu lidu, brněnské Rovnosti, Odborného listu textilního v Rakousku, Textilníku a Posla lidu v Plzni. Byl též poslancem říšské rady i moravského zemského sněmu, po vzniku ČSR poslancem Revolučního národního shromáždění a senátorem. Všestranně pomáhal chudým lidem radou i konkrétní pomocí – rozdával jim potřebné věci a byl často bez peněz a zadlužený. Ve prospěch chudých využíval parlamentní tribunu interpelací např. proti brutálnímu postupu četníků, hejtmánů i dalších ve státním aparátu proti pracujícím. Předkládal návrhy na zavedení 8hodinové pracovní doby a řešení otázek nezaměstnanosti. Protestoval proti konfiskaci časopisů Rovnost, Právo lidu, Bezručových veršů, proti zákazům shromáždění dělníků. Intervenoval i na příslušném úřadě ve prospěch potřebných. Všude a vždy vystupoval jako CHUDOBY ZASTAVATEL a svou neúnavnou činností si zasloužil i „hodnost“ MARŠÁL CHUDÝCH. Posledního půl roku života prožil v sanatoriu v Dolní Lipové a v nemocnici u sv. Anny. Zotavoval se po záchvatu mrtvice, kterým byl postižen při pro-

Josef Hybeš – 170. výročí narození

jevu v senátě, v němž odsoudil násilí a útisk proti účastníkům prosincové generální stávky 1920. Nádávky a urážky „demokratických“ senátorů vykonaly své. Josef Hybeš zemřel 21. července 1921. Jeho pohřeb byl velkou manifestací úcty k životu a dílu Maršála chudých. Na 60 tisíc účastníků pohřbu se ještě řadilo u Dělnického domu na Marxově ulici (dnes Spolková), když čelo průvodu již prošlo brněnskými ulicemi a stanulo u místa posledního odpočinku na Ústředním hřbitově.

Život a působení Josefa Hybeše velmi výstižně zhodnotil nekrolog v Rudém právu: „*Zůstal věren proletariátu, věren sobě, živý příklad nekompromisního vůdce dělnického, jehož neskloní hrozby a teror, neomámi chvála a nezaslepí osobní prospěch. Neparádoval jako vůdce, ale byl přece dělnictvem nejvíc milován. Netoužil po hodnostech, zůstával chud, a kam tato úctyhodná postava přišla, všude svítily oči dělníků radostně mu vstříc a jeho milá slova prolamovala ledy srdcí, která do té doby byla ještě zatvrdlá. Jak čistý, hrdinný život je těch 72 roků života Hybešova! Jakým byl v mládí, zůstal i ve stáří, v týchž zmatcích, v témže buržoazním bílém teroru, jaký prožíval v době mladosti a jehož svědkem v jiné podobě byl také jako nemocný stařec, zůstal hrdinným bojovníkem proletariátu, chudým a do krajnosti poctivým, ryzím komunistou!*“ **Karel Janiš**

Jak prezident Beneš roku 1934 odsoudil pakt Beck-Hitler

Prezident Beneš to líčí ve svých Pamětech:

Když mi vyslanec Grzybowski přišel 27. ledna 1934 oznamovat podpis německo-polského paktu, řekl jsem mu v podstatě toto:

"Pokládám podpis vaší smlouvy s Německem za velkou ránu dnešní evropské politice. Znamená to, že pomůžete Německu, aby o odzbrojení už vůbec nejednalo a přešlo definitivně k volnému zbrojení. Znamená to, že opouštíte frontu Ženevy a dáváte možnost Německu odůvodňovat jeho expansivní politiku protiženevskou. Dostanete se tímto spojení s Německem velmi daleko, neboť tím je celý tzv. francouzský systém evropské bezpečnosti znehodnocen a naše společná východní fronta proti německé útočnosti znemožněna."

J. J. Nickelli, Spol. L. Svobody Brno(kráčeno)

K těm, kteří již žijí jen ve vzpomínkách

Přidal se k nim 17. prosince 2019 po delší nemoci ve věku 76 let soudruh Ludvík Horčica.

Rodák z Deblína u Tišnova byl předsedou Historicko-dokumentační komise Českého svazu bojovníků za svobodu Okresního výboru Brno-venkov a členem Československé obce legionářské v Brně.

Několik desetiletí se zajímal o události a osobnosti druhé světové války. V příslušných materiálech archivů, ve vzpomínkách přímých účastníků války a v již vydané literatuře neúnavně vyhledával potřebné podklady ke zpracování a vydání článků, statí i knih k uvedené problematice. V publikaci **František Smejkal** (2005) uveřejnil údaje o našich legiích v Rusku s fotografiemi jejich zakladatelů a velitelů. V publikaci **Oldřich Kotlbauer** z roku 2015 se zabýval Legionářsko-zbrojovackou odbojovou skupinou Tišnov. V té době byl již autorem knih **Bojovali za hranicemi za svobodu vlasti** (2007) a **Zemřeli pro vlast** (2014). V knize **Miroš Habrovec** (2001) se zabýval tišnovskou sokolskou mládeží v protifašistickém odboji. V roce 2003 mu vyšlo 2. vydání závažné knihy **Ve znamení dvojitého V**, ve které charakterizoval vznik a působení teroristické skupiny Werwolf v severočeském pohraničí po roce 1945 v podobě sabotáží, požárů, výbuchů náloží, často i ozbrojeného napadení našich a sovětských vojáků a přicházejících osídlenců pohraničí. Právě na tuto kapitolu našich poválečných dějin se dnes téměř zcela zapomíná, přednější jsou odsouzení odsunu Němců od nás vůbec a zvěrstva, kterých jsme se na našich spoluobčanech dopustili – ale jak oni „čištění“ pohraničí od českého obyvatelstva v přípravě na „říšsko-německý prostor“ podle vizí Reinharda Heydricha se nevzpomíná.

Za největší uznání a ocenění práce, kterou Ludvík Horčica vykonal při zkoumání událostí a osobností války, je považován křest knihy **Občané okresu Brno-venkov padlí, popravni a umučeni v letech 1939-1945**, který se uskutečnil 14. led-

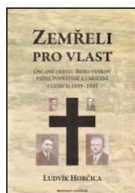
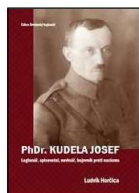
na 2015 v sále Zastupitelstva Jihomoravského kraje na Žerotinově náměstí v Brně. Tehdejší hejtman jižní Moravy Michal Hašek, který převzal záštitu nad křtem knihy i nad

knihou, předal zlatou pamětní medaili jižní Moravy Ludvíku Horčicovi a pěti dalším, kteří se podíleli na vydání knihy, bronzovou medaili. (*Autor skromně zamlčel, že mezi nimi byl on a naše spolupracovnice, soudružka Zdena Korčáková - JK.*) Ludvík Horčica uvedl v knize medailonky obětí nacistické zvěle, seznam koncentračních táborů, v nichž skončil život obětí v knize uvedených, fotografie úřadovny gestapa v budově právnické fakulty na Veveří ulici, popravistiš v Kounicových kolejích, Sušilových kolejích i Špilberku, kde byli odbojáři vězněni, fotografie gestapáků i jejich konfidentů. O obsahu knihy jsem na požádání Ludvíka Horčici hovořil na uvedeném křtu knihy a o den později na diskusním čtvrtku. Byly tu přítomnými připomenuty publikace Josefa Styxe, dlouholetého průvodce Kounicovými kolejemi, Jiřího Lysáka i další, které vycházejí v okresech. Pro současný denní tisk bylo charakteristické, že o křtu knihy L. Horčici nebyla ani zmínka.

Zřejmě poslední publikace, kterou Ludvík Horčica připravoval, se týkala Čecha Jaroslava Sovy, který byl aktivním účastníkem Slovenského národního povstání. Popisuje jeho osudy od narození ve Vídni v české rodině až po účast ve slovenském odboji jako tajemníka Revolučního národního výboru v Banské Bystrici. Po další strastiplné životní cestě po válce se odstěhoval k dceři do Kuřimi, kde jeho život skončil v roce 1991. Jde též o můj poslední doslov k jeho knihám, který si ode mne přál napsat.

Již žije jen v paměti nás, kteří jsme ho znali a obdivovali jeho píli a zánícenost při hledání potřebných podkladů k charakteristice bojovníků proti nacistické okupaci, jeho přesvědčení o sociálně spravedlivé společnosti, jeho skromnost a radost nad tím, co se mu podařilo zjistit o minulosti.

Čest jeho dílu a památce!

Karel Janiš

❑ VYDATNĚ PŘISPĚL SPISOVATEL PAVEL KOHOUT. V Lidových novinách 15. listopadu 2019 psal na téma Mých deset lidí v jediném životě: Jako lid hrdinský připravený padnout za ohroženou republiku. Jako lid zrazený západními spojenci a zmatený domácími fašisty, kteří uštvali k smrti Karla Čapka. Jako lid podmaněný německými okupanty, s nimiž ze strachu o život většinou kolaboroval, takže v odboji vzdorovali jedinci (*ztratily se velké skupiny odboje, např. Obrana národa ...*). Jako lid mstivý, který připustil, aby revoluční gardy zabíjely německé civilisty. Jako lid těžce pomatený, když podlehl svodům „moskevských“ komunistů a nahradil demokracii diktaturou. Jako lid zděšený, mlčením podporující vražedné procesy. Jako lid probuzený, snažící se za „pražského jara“ napravit svá pomýlení. Jako lid probuzený, snažící se za „pražského jara“ napravit svá pomýlení. Jako lid znovu podmaněný ruskými okupanty. Jako lid opět zlomený a odsuzující sám sebe ke dvaceti rokům hrozné normalizace. Jako lid znovu probuzený Václavem Havlem a znovubitím klíčů. Jako lid znovu oklamán divokou privatizací Václava Klause. A čerstvě jako lid rozpolcený vedví Milošem Zemanem (*má svérázné chápání minulosti*). V další části článku kritizuje dva státní zástupce – Šaroch + Erazim, kteří zpochybnili mravnost celé profese krkolomným obratem v kauze premiéra a nazývá ho normalizačním. Dále píše o politickém hororu, který zažil čtyřikrát: za nacistické okupace, v letech stalinismu, v němž s trestuhodnou naivitou účinkoval, v roce 1968, kdy proces obrody zradilo podpisem moskevských dohod celé jeho vedení až na Františka Kriegela, a v roce 1977, kdy tisíce českých umělců žádaly potrestání kolegů, protestujících Chartou proti totalitě. A má pocit, že směřujeme k hororu číslo pět, když masové demonstrace dosahují hranice možnosti a organizátoři a účastníci budou čelit dvěma nebezpečím: že zklamání vybudí naprostou nechuť občanský se angažovat či naopak ničivý radikalismus, který poškodí vlastní věc a umožní držitelům moci užít na „obranu demokracie“ sílu státu. To by se společenská pře přiblížila občanské válce (*Kohout není sám, kdo velmi vážně varuje před nepřítelnými důsledky akcí Milionářů chvilky*).

STŘÍPKY NEOBVYKLÉ

❑ CHCÍPLÝ DORT MARKA EBENA. Kamil Fila v Lidových novinách 9. listopadu 2019 uvádí, že Marek Eben oblažil takto diváky televize, když vysvětlil pojem PewDie Pie jako chcíplý dort v kostelní lavici. Fila objasňuje, že jde o koláč a o střelbu z pistole. A uvádí, že publikum Ebena považuje za vzor kultivovanosti a noblesy. Ale někdy za laskavosti Ebena probleskuje hloupý sexismus, když okázale hodnotí vzhled žen. Tanečnici Natálii Otáhalové řekl, že její jméno plně dlouhých samohlásek přesně vystihuje, jak vypadá. Tedy, že má dlouhé nohy. Dotyčná se na něj podívala nevěřičně s dotazem, že šlo o kompliment? Ukázal se Ebenův nejhorší zlozvyk a kliše, podivná víra v magii slov. Fila uvádí, že Ebenův zdánlivě

inteligentní humor je nyní pro lidi, kteří se nechtějí orientovat v moderní době. Podobnou strategii volí Karel Šíp a Jan Kraus, kteří si neustále hrají na hloupé, vědí, že oni jsou majitelé zdravého rozumu a zvou si k sobě nějaké exoty. Šípovala lehká popletenost i Krausova otrávenost jsou výrazem téhož přístupu k životu: jsem starý muž, nepotřebuju nic vědět, ale o svou ignoranci se rád podělím a vy mi za to tleskejte. Fila uvádí, že možná je načase říct krutou pravdu – nejocetovanější moderátor Marek Eben začíná pomalu patřit do starého železa, směřuje tam už několik let a vrcholí to v desáté řadě televizní soutěže Star Dance (*český název asi neexistuje, že, pane režiséře soutěže*). Domnívám se, že Eben bude ještě i dále účinkovat (podle počtu písmenek v příjmení není malý postavou). Mně chybí při představování osob publiku, že nevíta též přítomného generálního ředitele České televize, místopředsedu Senátu nebo poslance, nebo je snad nezná? **kj**

Výbor národní kultury v Brně
Vás srdečně zve na

Valnou hromadu pobočného spolku VNK v Brně

kteří se bude konat ve **středu 29. ledna 2020 v 16:00 hodin** v Brně,
ulice Křenová 67, ve 2. poschodí č. 310
(tramvaj č. 8, zastávka Masná).

Program:

- Zpráva o činnosti
- Zpráva o hospodaření
- Diskuse, různé

SRDEČNĚ ZVEME NAŠÍ VEŘEJNOST, ČLENY, PŘÁTELE I SYMPATIZANTY

Kontakt: poštovní schránka VNK Brno, Křenová 67, PSČ 602 00
www.vnkbrno.cz   vnkbrno@email.cz

CO PŘINÁŠÍ KULTURA PO NOVÉM ROCE

Janáčkova opera premiéruje (7. II. 2020) operu Marko Ivanoviče na libreto Davida Radoka Monument. Hrdinou je sochař Otakar Švec a monument je jeho poslední dílo - Stalinův pomník na Letné. Chudý syn ze sedmi dětí z rodiny cukráře prošel vynikajícím školením na Umprum a Akademii u Václava Myslbeka a Jana Štursy, v jehož ateliéru pracoval od roku 1912. Po smrti Štursy se na AVU stal jeho nástupcem s pauzou stáže v Paříži u Émila-Antoina Bourdella, konkurenta Augusta Rodina. V Národní galerii je jeho prvotina Sluneční paprsek, dynamická socha motocyklisty, symbolu doby ze roku 1924, v blízkosti Bourdellova neméně expresivního Lukostřelce. Z literátů portrétoval Neruda a Nezvala, skladatale Foerstra a Nováka, z herců dvojportrét Voskovce a Wericha. Jeho pomníky Masaryka, Husa a ruského legionáře plukovníka Švece byly za protektorátu zničeny a zachovalo se jen několik realizací, např. Karel IV. v Karlových Varech a památník obětem nacismu v Domažlicích, odhalený při třetím výročí osvobození americkou armádou roku 1948. O rok později musí přijmout jako profesor AVU, specialista na monumentální tvorbu, účast v soutěži na Stalinův pomník na Letné, a proti své vůli soutěž vyhrává. Práci prodlužuje do roku 1952. Objednavky se chce zbavit a záměrně vytváří obrovské monstrum, dle jeho mínění nerealizovatelné, navíc v třímetrovému modelu, aby nemohl ateliér opustit. Politická moc nechá probourat stěnu ateliéru a povolává jeřáb. Pomník je odhalen 1. května 1955 a sochař ke konci dubna po sebevraždě své psychicky labilní partnerky nevydrží tlak. Zalepí okna a dveře lepicí páskou a pustí si plyn. Zánik pomníku není méně spektakulární. Je riskantně rozstřelen bez poškození okolí roku 1962. Lze jen doufat, že autoři pojmu příběh o ničící moci s dostatečnou citlivostí.

Městské divadlo na Činoherní scéně premiéruje (15. II.) epos Johna Milтона Ztracený ráj. Epická báseň v rozsahu dvanácti knih, každá v rozsahu 640 – 1189 veršů, je pokus o anglický národní epos z roku 1667. Děj opisuje knihu Genesis, příběh padlých andělů a stvoření světa. Hlavní postavou je Satan. Líčí příběh prvotního hříchu a vyhnání z ráje. Jde o ohlas dramatických dějin Anglie 17. století. Zatím co si kontinent lízal rány třicetileté války, úbytek obyvatelstva někde až o 2/3, prodělala Anglie, se zanedbatelnými ztrátami oproti kontinentu, Cromwellovu revoluci, popravu Karla I., vládu Karla II., a oddělila excesy revoluce tlustou čarou zapomnění. Následující mor roku 1665 a požár Londýna roku 1666 režimem otřásl. Milton v tom viděl v duchu

puritánství trest boží za pokračování prvotního hříchu - soudobou upadlou morálku - což plně platilo pro rozvrácený kontinent, méně pro Anglii. Epos je psán v blankversu, shakespearovském verši, jemuž Angličan nerozumí. Výhodou je překlad. První pořídil r. 1811 Josef Jungmann jako důkaz, že čeština se vyrovná světovým jazykům, přičemž porušil Index Římem zakázaných knih, kam epos od r. 1732 patřil, vyřazen byl v r. 1900. Je otázka zda si dramatičtější textu a režisér inscenace v MD Brno, Dodo Gombár, neukousl příliš velký kus. Aplikovat puritánskou morálku na naši dobu může skončit citátem z eposu: „*Lepší vládnout v pekle, než sloužit v nebi.*“

Moravské zemské muzeum v Dietrichstein-ském paláci v lednu vystavuje v Mramorových sálech Biskupského dvora výběr prací zakladatelské legendy loutkového divadla Drak se sídlem v Hradci Králové pod názvem *František Vítek – devadesát vlnů dřeva*. Název je narážkou na letošní 90. narozeniny univerzální osobnosti řezbáře, sochaře, výtvarníka, scénografa, loutkáře, nesmírně skromného umělce pokorně sloužícího divadlu. Se svou ženou Věrou Říčařovou tvoří umělecký tandem a jsou tak klasiky loutkového divadla, jak praví anotace výstavy: „*Jejich scénografické, herecké, dramaturgické i režijní progresivní počiny jsou v kontextu vývoje přeměn českého loutkového divadla považovány za unikátní a zásadní.*“ V osobním kontaktu je F. Vítek stále kluk ze Šimic, čti Židenic, co se šel učit k řezbářům, sochařům a restaurátorovi Jaroslavu Vaňkovi. Brňané každoročně o Vánocích obdivují Vaňkovo dílo, nejkrásnější, umělecky velmi kvalitní, brněnský betlém u Minoritů. Netuší, že chodí kolem prací mladičkého Františka Vítka - betlémských zvířátek. Vaněk tak divákovi každoročně pokorně slouží, stejně jako jeho vyučenec později divadelnímu divákovi. Peripetie doby nechaly Františka Vítka u dřeva, výroby hudebních nástrojů v Cremoně Luby. Měl zkušenost se dřevem a pro vlastní tvorbu přístup k exotickým dřevům z odpadu. R. 1955 nastupuje v brněnské Radosti, v r. 1958 zakládá Východočeské loutkové divadlo, od r. 1968 Divadlo Drak, kde setrval do r. 1981. Tam byla uvedena kultovní hra dvojice Vítek-Říčařová Piškanderdulá aneb Josefe! Inspiračním zdrojem byl dětský nápis na zdi hradecké katedrály. Od r. 1981 se žije na volné noze nedostatečně honorovanými zájezdy, ale i za těchto podmínek slouží divákovi, jako jeho předchůdci před dvěma stoletími. Spolu se svou ženou Věrou Říčařovou se stává v roce 2016 laureátem Ceny Thálie za celoživotní loutkářské mistrovství. /V-zh/

CO VYŘEŠÍ VÁLKA?

Karel Janiš

To je titul knížky, kterou napsal Ing. doc. Antonín Malach, CSc., který byl pobočníkem vedoucím naší delegace v Dozorčí komisi OSN pro kontrolu příměří v Koreji od 22. července 1953 do 28. července 1954 v hodnosti majora.

Charakterizuje málo známou kapitolu našich dějin, kdy se Československo podílelo spolu s Polskem, Švédskem a Švýcarskem na udržení míru na Korejském poloostrově. Nejprve se zmiňuje o svém učitelském povolání na obecných a měšťanských školách po roce 1945. Po vojenské základní službě absolvoval školu pro důstojníky v záloze, byl velitelem čety a roty ve škole důstojnického dorostu v Novém Jičíně. Po dalším učitelském působení byl v roce 1951 povolán na dlouhodobé cvičení a po výkonu funkce velitele roty byl převelen do štábu 4. armádního sboru v Brně v hodnosti nadporučíka. Velitelem sboru byl brigádní generál Bureš, který byl v roce 1953 ustanoven velitelem naší delegace v uvedené dozorčí komisi v Koreji a Malacha vzal s sebou jako svého pobočníka. To už byl kapitánem a pro činnost v komisi mu byla propůjčena hodnost majora. V naší delegaci bylo kromě velitele a 1. pobočníka 18 dalších důstojníků, mezi nimi 3 překladatelé korejštiny, dále řidič, kuchař, lékař.

Štáb naší delegace byl ubytován ve zděném domě, v dřevěném stavení členky delegace a zbytek členů delegace žil ve stanech. V letním období spali pod sítěmi proti hmyzu. V období až měsíčním plném dešťů byla v ovzduší pára. Každý den brali tabletky proti malárii, protože proti ní nebylo preventivní očkování. Museli se spokojit s jednodušší stravou. Měli své kuchaře, ale mnohé potraviny kupovali v místě. Častěji, než byli zvyklí, jedli ryby a rýži. Moc se nedařilo jíst hůlečkami jako Číňané a Korej-

ci. Vzpomínali na domov, výměna dopisů šla pomalu, jiné spojení nepoužívali. A bylo co fotografovat a kníзка Antonína Malacha je fotografiemi zaplněna, vhodně doplňuje text. Autor podrobně charakterizuje jednání komise, které probíhalo v dřevěné budově přesně na demarkační čáře 38. rovnoběžky. V budově jsou kanceláře pro národní delegace dozorčí komise. Kontroly se týkaly výměny personálu, zbraní a munice, probíhaly i v železničních uzlech na nádražích i několikrát týdně. Švýcaři se Švédý hájili zájmy Američanů, Češi a Poláci zájmy KLDR. Docházelo ke střetům stanovisek a návrhy jedné strany byly zamítány druhou stranou. Snahy o sjednocení Koreje nepokročily. Komise se stávala stabilizačním prvkem a důležitým symbolem snah o udržení míru. Služba v komisi nebyla snadná. Obtížné podmínky po nedávno skončené tříleté válce, nepohodlné ubytování, omezená strava, nebezpečí nevybuchlé munice a minových polí, náročné plnění úkolů pod mezinárodní kontrolou, jednání v cizím jazyce – byla to velká zátěž pro psychiku. Na jihu Koreje se setkávali se zadržovanými prostory amerických vojsk s označením Zákaz vstupu. Byli překvapeni zaměřením americké kultury, reklamami filmů se zabíjaky, kovboji nebo nezahalenými ženami, bylo jim líto žen, které se musely prodávat okupujícím vojákům. Na severu nic takového nebylo.

Autor knížky se domnívá, že ti, kteří poznali pravou tvář a důsledky válečných konfliktů, by o tom měli poskytnout politikům i občanům pravdivou informaci a přispívat k uplatňování zdravého rozumu proti těm, kteří zneužívají své postavení pro své zájmy a zaplétají nás do nebezpečných válečných dobrodružství.

Je dobré si knížku Antonína Malacha přečíst.

ŠLI PŘED NÁMI

Emanuel Barša – 110. výročí narození

Narodil se 23. ledna 1910 v Brně-Husovicích v proletářském prostředí. Od svých 14 let byl členem FDTJ a Komsomolu v rodné čtvrti města Brna, a proto musel střídat místa studia na reálném gymnáziu – po Brnu a Kroměříži následovaly Boskovice, kde maturoval. V době studií práv vstoupil v roce 1929 do KSČ již jako aktivní člen studentských spolků, Svazu přátel SSSR, Společnosti pro hospodářské a kulturní sblížení se SSSR, Levé fronty, Rudé pomoci a Svazu proletářských bezvěrců. Jako delegát VII. sjezdu KSČ důsledně naplňoval linii jednotné a lidové fronty proti fašismu a často na toto téma

k desítkám účastníků veřejných schůzí strany. V době občanské války ve Španělsku byl tajemníkem Výboru pro pomoc demokratickému Španělsku.

1. září 1939 byl E. Barša zatčen a po věznění na Špilberku prožil léta II. sv. v několika koncentračních táborech. Působil v ilegální organizaci politických vězňů a ve vedení našich komunistických vězňů. Po návratu do vlasti působil na Zemském národním výboru v Brně a poté ve Státním úřadu důchodového zabezpečení. V 60. letech byl předsedou MěV Svazu protifašistických bojovníků. Jeho zásadové postoje v letech 1968-69 vyvolaly bezuzdnou štvanici, která těžko najde obdobu. V dubnu 1969 se stal členem představenstva JmKV KSČ a vedoucím tajemníkem MěV KSČ v Brně. Zemřel 6. dubna 1971. **kj**

JAK SE AMERIČANKA STALA ANGAŽOVANOU ČEŠKOU

Výbor národní kultury v Brně připravil s pražskou uměleckou skupinou Česká duše komponovaný pořad z dopisů a vzpomínek manželky a dcery prvního prezidenta ČSR T. G. Masaryka, provázený moravskými lidovými písněmi a hudbou členů České filharmonie.

Pořad v brněnském Divadle Za hradbami (Křížová ul. 20) připomněl statečnou ženu - Charlottu Garrigue-Masarykovou, na kterou se jako na českou vlastenku zapomíná. Tato Američanka se stala Češkou, mravně i politicky. Věřila v génia našeho národa, pomáhala TGM v bojích politických a v politické činnosti.

Vyjádřit její společenské poslání uměleckým pořadem se skvěle podařilo interpretací příběhů skupině Česká duše v čele s režisérkou Marií Neudorffovou. Dopisy Charlotty četla Eva Novotná a dopisy její dcery Alice Jana Zdráhalová. Hudební a vokální program k tomu vytvořili Leoš Valugurský (kytara) a tři zpěvačky Lenka Veselá, Jaroslava Kopecká a Klára Zezulová. V jejich podání zazněly písně z moravského lidového zpěvníku, jako je Masarykova nejoblíbenější: *Ach, synku, synku, oral-li jsi...* Komponovaný večer v Brně se konal přesně v den 26. výročí založení Výboru národní kultury v Praze (4. 12. 1993).

Charlotta Garrigue-Masaryková se narodila v listopadu roku 1850 v New Yorku - Brooklynu. V květnu roku 1879 porodila ve Vídni dceru Alici. V roli první dámy Československa se ocitnula od 14. listopadu 1918 do 13. května 1923. Stala se členkou Československé sociálně demokratické strany dělnické a na svoji dobu nebývalé výraznou aktivistkou mnohých ženských organizací. Zemřela ve věku 72 let 13. května 1923 na zármu v Lánech.

Pokud jde o průřez jejím životem, v 17 letech studovala hru na klavír v Lipsku. Po třech letech si cvičením poškodila (přecvičila, jak uvádí Masaryk v „Hovorech“) ruku natolik, že nemohla ve studiu pokračovat a vrátila se do USA. Do Lipska se vracela. V roce 1876 potkala v Lipsku Tomáše Masaryka, který tam pobýval po získání doktorátu na vídeňské univerzitě. Sprátelili se, spojoval je zájem o filozofii. Zasnoubili se a v březnu 1878

uzavřeli v New Yorku civilní a církevní ústřední sňatek.

Novomanželé odjeli do Vídně, kde se Charlotta Masaryková učila česky.

V roce 1881 se přestěhovali do Prahy, kde Masaryk dostal místo profesora na České univerzitě Karlo-Ferdinandově. Charlotte Masaryková výrazně působila v ženském hnutí. Od roku 1882 zprvu v Náprstkovu Americkém klubu dam, později v žižkovském spolku Domovina pro záchranu svedených děvčat a v ženské sekci Sokola. Zasadila se o rozvoj českého ženského školství. Výrazně podporovala aktivity svého manžela, aby svůj zdánlivě bezvýsledný boj za českou věc nevzdával. Byl za ně stíhán císařskou policií, proto vážně uvažoval o americkém exilu.

Roku 1905 vstoupila Charlotta do české sociální demokracie. Přispívala do amerických novin, účastnila se kulturního a zejména hudebního života, objevila hudbu Bedřicha Smetany a publikovala na jeho podporu v novinách.

Po vypuknutí první světové války odešli prof. Masaryk s dcerou Olgou do exilu, v nepřítomnosti byl pak TGM odsouzen k trestu smrti za velezradu. Ch. Masaryková zůstala s třemi dětmi v rakousko-uherské Praze a brzy se stala předmětem policejního dohledu a politického nátlaku. Dcera Alice byla v říjnu 1915 zatčena a osm měsíců vězněna ve Vídni (matka byla pro chorobu ušetřena - z té doby pocházejí také jejich slavné, později knižně vydané dopisy). TGM přiznal, že bez ní by si neujasněl smysl života a svůj politický úkol.

Ke konci války Charlotte Masaryková trpěla srdeční slabostí a depresemi, byla hospitalizována v sanatoriu ve Veleslavíně, v květnu 1918 byla také zbavena svéprávnosti (zřejmě na ochranu proti dalšímu pronásledování českými a rakouskými úřady). Ze sanatoria ji po svém poválečném návratu v prosinci 1918 vyzvedl prezident Masaryk.

Charlotta Masaryková se zasadila o to, aby v první ústavě Československa z roku 1920 byla žena postavena naroveň muži. V témže roce se společně s prezidentem Masarykem účastnila voleb. Ale už se plně nezotavila, s pokračující chorobou převzala reprezentativní úlohu první dámy dcera Alice.

(vž)

Naši lednoví jubilanti

V prvním letošním měsíci oslaví svá životní jubilea následující členky a členové naší MěO:

Libuše JANDOVÁ, Radko BODLÁK, Milada DOSKOČILOVÁ, Jiřina SCHLEINOVÁ, Jarmila NEVESELÁ, Ludmila VOJTKOVÁ, Zdeněk OŠMERA, Jiří MIČA, Josef SUCHÝ, Marcela SEDLAČÍKOVÁ, Libuše ZAVADILOVÁ, Ladislav DRÁPAL, Jiří HORAKOVSKÝ, Josef PROCHÁZKA, Václav HUBENÝ, prof. Bohumil HNÍZDO, Zdenka FOJTÍKOVÁ, Jaroslav ZDRÁHAL, Libor POKORNÝ, Josef ČERMÁK, Jarmila NEVESELÁ, Anna VRABCOVÁ, Miloš ZEMAN, František PIROCHTA, Josef PŠENÁK, JUDr. Zuzka BEBAROVÁ - RUJBOVÁ, Ing. Pavel VRBA.

Všem našim jubilantům děkujeme za obětavou práci pro sociálně spravedlivou společnost a stranu a do mnoha dalších let přejeme pevně a hodně spokojenosti! ZO (MO) KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO. **did**

Žije ve vzpomínkách

Soudruh Antonín Peš, člen ZO KSČM 2202, který se narodil před 100 lety 5. ledna 1920 v Rakvicích na Břeclavsku.

Pracoval jako dělník, později jako technik tak, že obdržel titul Nejlepší pracovník Zetoru a státní vyznamenání Za vynikající práci.

V ZO KSČ v Zetoru byl postupně členem výboru, místopředsedou i předsedou. Byl členem ROH a SČSP i Vědecko-technické společnosti. Byl příkladem ve sledování situace ve světě, u nás i v naší straně, hledal všechny možnosti dozvědět se co nejvíc. Přicházel na besedu, aby si ujasnil všechny souvislosti vývoje současné situace s minulými ději i s perspektivami vývoje. Nevynechal žádnou příležitost hovořit s lidmi, aby je získal pro politiku naší strany.

Tak žije v naší paměti soudruh Antonín Peš.

Karel Janiš

Žijí v našich vzpomínkách

Od ledna 2016 soudružka Dobromila Kosinová. Celý život byla oddaná idejím komunismu a přátelství mezi národy.

Pracovala na okresním výboru KSČ Brno-venkov, odkud přešla do funkce předsedkyně OV Sva-zu československo sovětského přátelství. Tuto funkci zastávala dlouhá léta, byla rovněž členkou KV a ÚV SČSP. V roce 1990 spolu s dalšími iniciovala vznik Společnosti přátel národů východu a následně Česko ruské společnosti, ve které pracovala ve funkcích na úrovni kraje i města. Právě ona je spojena například s mnoha úspěšnými ročníky soutěže Puškinův památník.

V roce 1991 se podílela na vzniku LKŽ Dobromysl, významně rovněž přispěla k navázání spolupráce s Ruským kulturně osvětovým spolkem na Moravě. Dlouhá léta před i po převratu se jako dobrovolný funkcionář podílela na stranické práci komunistické strany, ať již jako členka Ideologické komise MěV KSČ nebo Komise MěV KSČM pro spolupráci se společenskými organizacemi. Nelze nezpomenout na její podíl při oslavách osvobození a vítězství Rudé armády nad fašistickým Německem, každoročně pořádaných na Ústředním hřbitově.

Nezapomínáme na Tebe Dobro, v našich vzpomínkách žiješ jako člověk, jemuž se podařilo naplnit svůj život smyslně ve prospěch příštích generací.

Aleš Růčka

Od ledna 2000 soudruh Alois Johanovský, člen ÚV a dlouholetý předseda OV KSČM Brno-venkov.

Přemýšlel o postavení a působení naší strany po listopadu 1989 a své úvahy dával k dispozici na stránky Haló novin i Naší pravdy. Nepatřily k takovým, které si čtenář tiskovin přečte a za chvíli na ně zapomene. Naopak rád se k nim vracel.

Život a působení soudruha Johanovského snad nejlépe charakterizují verše Jiřího Wolkera:

*//Práci on ctil a miloval,/vždy s ní pohnul
z místa/i jiné učil jak jít dál,/vždyť byl komunis-
ta.//*

Karel Janiš

